

Soortenzoekdag 2013

29 EN 30 JUNI

Voor de tweede editie van de soortenzoekdag was het natuurpark als locatie uitverkoren. Ook deze keer was er al het een en ander te doen op de zaterdagavond, zoals bevers, vleermuizen en nachtvlinders kijken. Maar dit alles uiteraard niet zonder officiële opening.

Er werd geïnteresseerd toegekeken hoe Martin Jansen en Geert Gielen zich in een waadpak hesen zodat zij gewapend met schepnet te water konden gaan om de eerste soort te registreren.

Het lopen door het water viel zwaar, want de modder zuigt aardig aan je laarzen. Maar de heren lieten zich niet van de wijs brengen en vingen diverse beestjes, zoals libellelarven, kikkervisjes en salamanders.

Aan Michiel Oudendijk de eer om de vangsten in te voeren op de computer.

Hier een pad, die mag ook even op de foto.

Toen de officiële opening officieel afgerond was, ging de eerste excursie van start: Bevers. De groep splitste zich op in 3 kleinere groepjes, waarvan er twee te voet, en een per fluisterboot het natuurpark gingen verkennen. Ikzelf ben op het droge gebleven. Niet alleen op zoek naar de bevers zelf, maar ook naar de sporen die ze achterlaten. De paadjes waarlangs ze uit het water komen om de kortste weg over het land naar de volgende sloot, poel of vaart te nemen, waren zo gevonden. En er waren diverse houtsplinters en omgeknaagde stammetjes.

En de bevers zelf? Ja, ook die hebben we gezien! Zwemmend, onder water verdwijnend, de oever op klimmend... Alle groepen kwamen terug met enthousiaste verhalen.

Inmiddels begon het te schemeren en waren de vleermuizen actief geworden. Dus weer een rondje lopen, maar deze keer met vleermuisdetector erbij. We hebben veel vleermuizen langs horen en zien komen. Dwergvleermuizen, dwergvleermuizen, en ... dwergvleermuizen. Een beetje eentonig, maar toch leuk om ze langs te zien flitsen en allerlei bochten te zien maken. Echte stuntvliegers.

Toen het echt donker was geworden en de vleermuizenexcursie was afgelopen, konden we nog bij de nachtvlinders kijken. Er waren meerdere lakens vertikaal opgesteld, beschenen door felle lampen. Dit beviel de nachtvlinders wel, dus talloze soorten zochten een fijn plekje op een van de lakens uit.

Ik besloot m'n eigen lakens maar eens op te zoeken, want de dag erna zou om 8 uur de volgende excursie al beginnen.

En inderdaad, 's ochtends had een groepje fanatieke vogelkenners en enkele andere geïnteresseerden zich verzameld. Om zoveel mogelijk verschillende soorten te scoren, had de groep zich opgesplitst in een groep met alleen maar ervaren vogelaars, en een groep waar ook niet-deskundigen bij zaten. Bij deze groep had ik me aangesloten. Gewapend met verrekijkers en notitieboek gingen we op pad.

Hier een mooi beeld hoe vogelaars te werk gaan:

Behalve kijken met de verrekijker is juist ook het luisteren heel belangrijk. Want vaak hoor je een vogel eerder dan dat je hem ziet. Met een hand achter je oor (of beide oren) kun je daarbij beter bepalen uit welke richting en vanaf welke afstand het geluid komt. Horen, zien, en nog beter kijken. En inderdaad, heel stil zijn.

Met zoveel kenners is het natuurlijk leuk als je bijzondere vogelsoorten te zien of te horen krijgt. En inderdaad, dat was gelukt. De zomertortel die momenteel juist steeds minder wordt waargenomen, liet zich duidelijk zien en horen, en was bezig met takjes aanslepen voor een nest. Prachtige vogel! Maar ook waterral, lepelaar, tjiftjaf, grote bonte specht en ooievaar waren op ons lijstje met waarnemingen terecht gekomen. Volgens een kenner wordt het vanaf 35 soorten moeilijk om er dan nog nieuwe soorten bij te vinden, maar wij zijn net boven de 40 uitgekomen. Niet gek toch?

Maar het zou jammer zijn om tijdens een rondje vogels kijken en luisteren, niet op andere dingen te letten. Want een eikebladroller (de nachtvlinder links) of een platlijfje (de libelle rechts), daar sta je toch ook even voor stil?

Onze route ging bovendien via een wildrooster... het verblijf van de Pater-Davidsherten in.

Tussen onze groep en dit mannetje bevond zich niet meer dan een halve sloot en een oever. Met een paadje waarlangs een hert zo naar ons toe kan komen, maar deze had andere plannen.

In de tussentijd waren in paviljoen “De Waterlely” tafeltjes klaargezet waar de organisaties, die meededen aan de soortenzoekdag, folders, boekjes en dergelijke konden uitstallen.

Hier wacht Ria Heemskerk de bezoekers op, met een veelkleurig veldboekje. Lekker in het zonnetje, dat op dat moment al bijna alle wolken had verjaagd.

Binnen werden ondertussen de waargenomen vogels nauwkeurig ingevoerd in de computer.

Achter de tafels hier heb ik ook m'n nodige vrijwillige steentje bijgedragen, waardoor ik 's middags niet meer met excursies mee ben geweest.

Maar voor het zover was, kon ik halverwege aanhaken bij de excursie ‘wilde planten’. Al snel bleek dat juist bij de parkeerplaats veel verschillende soorten te vinden waren. Meer dan langs een paadje dieper het park in.

Hier heeft de gids net diverse soorten klaver laten zien. Op het eerste gezicht lijken ze sterk op elkaar, maar als je beter kijkt, kun je toch een paar verschillen aanwijzen.

Een wespenorchis, bijna in bloei. Hoe langer je rondkijkt, hoe meer je er ziet.

Of het nu een korenbloem is, of zoiets als vlas, hier zitten een paar schoonheden tussen.

De kinderen vermaakten zich prima met het braakballenpluizen, maar vooral met de waterdiertjes. Hoewel de kinderen die er geheel of gedeeltelijk een nat pak aan overhielden, op dat moment duidelijk minder blij waren.

Bert Jansen, de slakkendeskundige, heeft zo z'n eigen gereedschap om op slakkenjacht te gaan. Poelslakken in dit geval, die kun je met een zeefje prima uit het water vissen.

Toch blijven groene kikkers ook nog steeds leuk. En als ze – al dan niet met hulp – uit een bak terug in het water springen, kun je ze lekker nog een keer vangen.

Al met al hebben we ons prima vermaakt met alles wat er in het natuurpark te zien, te horen, te beleven en te genieten viel. We hadden er uitstekend weer bij en goed gezelschap. Vooraf was aan de vrijwilligers een maaltijd met soep en broodjes beloofd, als afsluiter. Uiteindelijk bleek het een lopend buffet te zijn, en het smaakte allemaal prima!

Volgend jaar gaan we dit opnieuw doen, en dan op een andere locatie. Ik hoop dat het wel net zo leuk wordt.

Als afsluiter zag ik op weg naar huis een ree, die precies lang genoeg stil bleef staan om er een foto van te nemen. Helaas telt 'ie niet mee als soort, want dit was iets buiten het natuurpark.

Groetjes,

Tonia